

Oddagrein

Snorri Brend
snorri@sosialurin.fo

TUREN GÅR TIL FÆRØERNE

Pól F yrkir í einum av kendastu fost-
urlandssangum okkara soleiðis:
*Av øllum londum í eyst og vest,
er føðilandið mær hjarta næst,
hitt fjallaheimið
í sorg sum gleimi
mær dámar best.*

Hugaligt var týsmorgunin at hoyra
triggjar ungar kvinnur í Kringvarp-
inum, og sum høvdu sett sær eitt mál
í summar: At vilja ferðast til allar
bygdir í Føroyum.
Meðan onnur taka avgerð um at
halda summarfrítíð sína, heilt ella lut-
víst í øðrum londum, høvdu Barbara
í Stórustovu, Bryndis Hjartardóttir
og Katrin Christophersen valt tað
øðrvísi. Fyri tær var eingin ivi um,
at ein mátti kenna sítt egna land
fyrst, áðrenn ein fór burtur í onnur

lond í somu ørindum. Tær ynsktu
við hesum at gera hugtakið »at ferð-
ast í egnum landi« til veruleika. Og
vónandi fáa tær triggjar nógvar
góðar upplivingar á ferðini. Við hesi
verkætlan síni hava tær somuleiðis
ruddað slóð fyri øðrum ungum. Hjá
nógvum ungum man kunnleikin
og kanska eisini áhugin til okkara
egna land vera so ymiskur. Men við
at vitja allar bygdirnar, og við at
fáa eina mynd, eitt inntrykk og eitt
»andlit« uppá hvørja einastu bygd, fer
hetta helst seint at hvørva úr minni
teirra. Á henda hátt hava tær havt
føroyska landalæru eftir umskrivaða
hugtakinum »learning by visiting«.
Tær triggjar genturnar høvdu tó
nøkur hjartasuff í hesum sambandi:
Kring oyggjarnar vanta upplýsandi
skelti til tann ferðandi í ólukkumát.

Víst varð millum annað á, at einki
skelti boðaði frá, hvussu og ikki minst
hvar, ein slapp besta vegin niðan á
hægsta fjall okkara, Slættaratind.
Fyri føroyingin er hetta ikki eins
stórur trupulleiki, sum tað er hjá tí
fremmanda, - hetta við skeltingini.
Hóast t.d. Landsverk hevur gjørt
eitt stórt arbeiði við at skelta lands-
vegirnar, sær út til at ferðavinna
hevur verið heldur sparin á hesum
økinum. Her hevði hjálpt munandi við
fleiri skeltum og stuttum frásagnum
um staðið og tað »seværdiga« sum ger
hetta ávísar økið til nakað serstakt.
Her kundu bæði almennir og ikki
minst kommunalir myndugleikar
við eitt sindur av figgjarligari játtan,
gjørt tað munandi lættari hjá teim
ferðandi at vitja kring landið hesa-
ferðina - og vónandi aftur, júst so sum

boðskapurin ljóðaði í farnu viku um
møguleikarnar at økja ferðavinnuna
munandi her á landi.
Fyri at hetta skal gerast, er neyð-
ugt at myndugleikar, ferðavinnan,
ferðasmiðir, landsverk og øll onnur
áhugað seta seg saman at gera eina
ætlan, og finna fram til støð og viður-
skifti, har tað haltar. Tær triggjar
genturnar søgdu eisini, at tær máttu
brúka donsku (!) bókina "Turen går
til Færøerne" fyri at fáa sum mest
burtur úr ferðini. Her hevði ein

føroysk útgáva verið kærkomin, og
hevði lætt um, bæði hjá føroyingum
og útlandingum. Næsta stigið kundi
so verið at sett neyðug skelti upp, har
tørvur er og annars hildið fram við at
gjørt umstøðurnar hjá ferðavinnuni
so optimalar sum vit øll ynskja tað.
Eitt stórt arbeiði er longu gjørt.
Eingin ivi er um, at enn vantar nógva
í. Men ein lítill og sjónlig byrjan, kann
menna seg til nakað stórt. Tað er jú
framvegis so, at alt ger mun.

»» **Ein má kenna sítt egna
land fyrst, áðrenn ein fer
burtur í onnur lond**

Viðmerking

Finnur Jensen
finnur@sosialurin.fo

Politiskt hondvask

**Hóast nýkyknaða Eik-málið
kann tykjast sum ein funnin
fressur hjá løgtingslimum
at rópa hart um, hava teir
flestu valt óvanligu men
røttu taktisku loysnina, sum
er at tiga. Eftirsmakkurin
av ringari samvitsku er ov
beiskur.**

Politikarar eru eitt serligt
fólkaslag. Teir flestu tiga
meginpartin av árinum og
lata teir fáu ýla ístaðin.
Men tær hendinga ferðir,
at okkurt stingur seg upp,
sum kann fáa sinnið í kók
á vanliga føroyinginum, so
stingur ein fyri og annar
eftir høvdið upp aftur úr
sandinum og brølar hvør við
sínum nevi í nakrar dagar.
Soleiðis hevur tað altíð
verið.
Men ikki hesaferð.
Seinastu vikuna kyndi
ein ikki sørt bersøgin advo-
katfrágreiðing í aftur Eik-
málið. Allir ingrediensir fyri

politiskari garteran frá fleiri
politiskum frontum vóru til
staðar.
**Dropin í figgjar-
lógardýpinum**
Meðan sambandsmenn
kundu seta vanligu skøv-
aðu plátuna á um donsku
myndugleikarnar, sum aftur
hesaferð vísa, hvussu óskikkiliga
føroyska skápið skal
standa, kundu tjóðveldisfólk
gorra vanligu kvøðuna um
danska figgjareftirlitið, sum
enn einaferð hevur svikið.
Samstundis kundu javn-
aðarfólk tuna røddina inn á
vanliga øvundargrenjið um
óndu kapitalismuna, sum
lønar tey ríku og rakar tey
veiku.
Men hóast talan var um
eina sanna delikatessu fyri
politikararnar, sum framm-
anundan trippa av valfepuri
og við hesum veruliga
kunnu teska sleikjandi í oyra
á innara svinhundinum á

mongum veljara, hava teir
flestu valt at halda tunguna
mitt í munninum.
Neyvan er eftirsmakkurin
søtur hjá samda løgtinginum,
sum –fyri uttan Miðflokkurin,
ið atkvøddi fyri av óvart –
valdi at fylgja tilmælinum
hjá figgjarnevndini og ikki
unna Skrásetingini eina
eyka milliún til at kanna Eik
Grunnin.
Ein milliún er ein lítill
dropi í figgjarlógardýpinum,
sum vísir eitt hall á hálva
milliard.

**Tunnusláttur í
figgjarnevndini**
Gamani, vanligu tunnirnar
úr figgjarnevndini larmaðu
sum vant.
Jørgen Niclasen byrjaði
fjølmiðlaveitsluna beinleiðis
í Degi og Viku við ringum
tannabiti. Hann royndi sum
frægast at verja avgerðina at
strika játtanina við vanliga
jabbinum um týdningin av
útreiðsluneutraliteti. Argu-
mentatiónin druknaði í retor-
isku fólkafloksuppuni, hvørs
soð eftirhondini er vorðið
eins tunt og pengamappan

hjá ávísu bankastjóra, verð-
ur eitt móguligt endurgjalds-
krav staðfest í rættinum.
Tobbi plagar at taka yvir,
tá veitslan dovnar. Tað
gjørði hann eisini hesaferð
dagin eftir við at skjóta eftir
miðflokkumboðnum, sum
hann annars hevur verið so
samdur við – eins og restin
av figgjarnevndini, sum átti
at fingið eitt herðaklapp ella
ein muss frá umboðsmann-
inum fyri seinnu árinu at
kalla bert at syngja við somu
tungu.

Robin Hood skifti hest
Aftursvarið kom prompte frá
Bill Justinussen, sum, um-
framt at harta Torbjørn fyri
at vera við í sama báti, sum
sigldi undan Skrásetingini,
eisini nýtti høvið at skjóta
eftir teimum, sum nú finnast
at nevndarlimunum og
leiðsluni í gomlu Eikini, sum
ikki vistu, hvat tey gjørdur.
Eitt er, at tað ikki klæðir Bill

Justinussen, sum annars í
besta Robin Hood-stíli í vár
legði fram uppskotið um at
lata Húsalánsgrunnin upp
fyri teim fátæku, leggja á
annan bógv og verja ríkar
bankastjórar. Eitt annað
er, at tað er taktiskt óklókt
soleiðis at skifta hvíta hestin
við ein svartan, sum eingin
vil kennast við.
Onkuntíð er betri at
krúpa til krossin og viðganga
politiskar brølarar, heldur
enn at vassa longur út við
at halda fast við óhepnar
avgerðir í eini roynd ikki at
missa andlit.
Bill Justinussen og restin
av figgjarnevndin áttu
heldur at gjørt sum restin av
løgtinginum og njóta restina
av summarfrítíðina og bíða
til á ólavssøku við at rætta
villuna stillisliga, sum um
einki var hent.
Tá hevur Eik-sirkusið vón-
andi lagt seg aftur.